

R O M Â N I A
TRIBUNALUL IAȘI, Județul IAȘI
SECȚIA PENALĂ NCPP FOND-CONTESTAȚII-CAMERA PRELIMINARĂ

Ședința publică din 10 Decembrie 2014

Președinte - Camelia Toderică
Grefier - Andrei Cosmin Grădinaru

Î N C H E I E R E

Ministerul Public a fost reprezentat prin
PROCUROR – Diana Horodniceanu

La ordine fiind judecarea cauzei penale privind pe contestatorul - condamnat L.N.I., având ca obiect intervenirea unei legi penale noi (art.595 NCPP).

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă contestatorul – condamnat L.N.I, deținut în prezent în Penitenciarul Iași, asistat de avocat C.C. și de avocat S.O., apărători aleși.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Instanța constată că prin Serviciul Registratură al Tribunalului Iași s-a depus la dosarul cauzei, la data de 26.11.2014, precizări formulate pentru contestatorul – condamnat L.N.I privind chestiunile puse în vedere de către instanță la termenul de judecată din data de 12.11.2014.

Instanța procedează la identificarea condamnatului prin compararea datelor de stare civilă declarate de acesta în ședința publică, respectiv: **L.N.I**, fiul lui **G.** și **R**, născut la data de, cu datele de stare civilă existente la dosarul cauzei.

Interpelat de către instanță, contestatorul – condamnat L.N.I precizează că la termenul trecut a solicitat judecata în lipsă.

Instanța aduce la cunoștința contestatorului – condamnat L.N.I faptul că judecata în lipsă nu se solicită pe termene, ci pe parcursul întregului dosar.

Interpelat de către instanță, contestatorul – condamnat L.N.I precizează că dorește să fie judecat în lipsă în această cauză, întrucât va fi asistat de apărătorii săi aleși.

Instanța interpelează părțile dacă au chestiuni prealabile de formulat.

Atât contestatorul – condamnat L.N.I, prin apărătorii aleși, cât și reprezentantul Ministerului Public precizează că nu au chestiuni prealabile de formulat.

Instanța pune în discuția părților aplicabilitatea disp. art. 475 Cod procedură penală privind chestiunile de drept puse în vedere la termenul de judecată din data de 12.11.2014.

Avocat S.O., pentru contestatorul – condamnat L.N.I, arată că în cauză sunt aplicabile dispozițiile noului Cod Penal și a noului Cod de procedură penală. În conformitate cu noile dispoziții, arată că primul termen al recidivei nu mai există, fiind considerat cel mult o pluralitate intermediară. Arată că numitul L. a fost condamnat anterior cu suspendare pentru o faptă la regimul circulației.

Instanța pune în vedere apărătorului ales al condamnatului să formuleze concluzii cu privire la art. 475 Cod procedură penală.

Avocat S.O., pentru contestatorul – condamnat L.N.I., arată că, în conformitate cu disp. art. 6 Noul Cod penal, se aplică disp. art. 41 din noul Cod penal referitor la recidivă, disp. art. 40 din noul Cod penal cu privire la contopirea celor două pedepse și nu cumularea acestora cum era anterior. În ceea ce privește individualizarea pedepselor, având în vedere că, prin sentința definitivă de condamnare, instanța de judecată s-a orientat la o pedeapsă cu închisoare de 7 ani ce constituie minimul special pentru infracțiunea de tâlhărie, solicită aplicarea unei pedepse tot sub minimul special de pedeapsă.

Instanța aduce la cunoștința apărătorului ales al condamnatului faptul că această chestiune nu a fost ridicată de către instanță, ci s-a pus în discuție chestiunea de drept vizând care dispoziții de drept material pot fi aplicate de către instanță în procedura de analiză a maximului pedepsei prevăzut de legea nouă conform disp. art. 6 alin. 1 Cod penal, având în vedere că numitul L. a fost condamnat ca și recidivist, recidivă care pe noul Cod penal nu mai întrunește condițiile de existență, ci ale unei pluralități intermediare, existând o diferență de tratament juridic între recidiva postcondamnatorie pe noul cod și pluralitatea intermediară.

Avocat S.O., pentru contestatorul – condamnat L.N.I., cu privire la chestiunea sancționării, apreciază că ar trebui aplicate disp. art. 44 din noul Cod penal referitoare la pluralitatea intermediară întrucât nu mai există nici concurs de infracțiuni și nici recidivă în cauză, precum și disp. art. 40 din noul Cod penal cu privire la contopirea pedepselor și nu cumularea celor două pedepse.

Avocat C.C., pentru contestatorul – condamnat L.N.I., arată că își însușește concluziile colegului său. Solicită instanței să aibă în vedere precizările depuse la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, apreciază că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la problema de drept ridicată de către instanță. Arată că pedeapsa de 9 luni ce a fost adăugată la pedeapsa de 7 ani pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie nu este un spor de pedeapsă și nu are caracterul unui spor de pedeapsă, ci este doar efectul revocării suspendării condiționate a executării pedepsei anterioare. De altfel, prin derogare de la disp. art. 39 alin. 1 Cod penal anterior care prevedea pedeapsa în cazul recidivei postcondamnatorii, alineatul ultimul al art. 83 Cod penal anterior prevede că „la stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită după rămânerea definitivă a hotărârii de suspendare nu se mai aplică sporul prevăzut de lege pentru recidivă”. Având în vedere disp. art. 15 din Legea 187/2012 de punere în aplicare a noului Cod penal care menționează faptul că măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate în baza Codului penal anterior se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal și că regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, consideră că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție având în vedere dispoziția tranzitorie prevăzută la art. 15 din Legea 187/2012.

Contestatorul – condamnat L.N.I., având cuvântul, arată că este de acord cu apărătorii săi aleși.

INSTANȚA,

1. Cu privire la îndeplinirea condițiilor art. 475 C.proc.pen.

Instanța de față este sesizată cu judecarea unei contestații îndreptate împotriva sentinței penale nr. 780/10.04.2014 a Judecătoriei Iași, prin care s-a respins cererea de aplicare a legii penale mai favorabile formulată de persoana condamnată L.N.I., soluția ce urmează a fi pronunțată în cauză fiind definitivă.

În același timp, chestiunea de drept invocată de instanță din oficiu nu a mai făcut obiectul vreunei proceduri similare, iar din verificările efectuate nu există pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție vreo cauză care să aibă același obiect sau instanța supremă să fi fost sesizată cu vreun recurs în interesul legii vizând aceeași problemă juridică.

Totodată, prin prisma situației juridice a persoanei condamnate L.N.I., soluționarea problemei de drept ridicate de instanță urmează a influența hotărâtor soluționarea cererii deduse judecării de față, soluționarea în fond a cauzei depinzând de problema dacă sunt aplicabile prevederile art. 43 alin. 1 C.pen. sau cele ale art. 44 rap. la art. 39 C.pen. la determinarea maximului de pedeapsă aplicabil conform legii noi faptelor comise de condamnat.

Instanța nu poate fi de acord cu opinia reprezentantului Ministerului Public că nu se impune sesizarea instanței supreme.

Aceasta întrucât disp. art. 15 din legea 187/2012 nu sunt aplicabile cauzei și, prin urmare, nu pot oferi soluții la problema de drept invocată. Din analiza disp. art. 15 rezultă că legiuitorul a avut în vedere situația condamnării la executarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării în baza legii vechi, prevăzând că regimul de revocare a acestei măsuri este cel prevăzut de Codul penal din 1969. Or, analiza principiului legii penale mai favorabile presupune ca situația juridică a persoanei condamnate să fie transpusă ipotetic sub imperiul legii noi, nefiind temeiuri pentru o atare analiză din perspectiva unei infracțiuni comise sub legea veche (cea pentru care s-a aplicat pedeapsa de 9 luni închisoare) și a alteia săvârșite sub legea nouă (tâlhăria).

Pe de altă parte, nici instanța și nici părțile nu au susținut că pedeapsa de 9 luni închisoare ar fi un „spor” și nu o pedeapsă de sine stătătoare, pedeapsă însă ce trebuie verificată din perspectiva caracterului său de prim termen al unei recidive postcondamnatorii reținută sub Codul penal din 1969 și care nu ar mai avea o atare natură dacă ar trebui analizate în procedura de față și condițiile art. 41 C.pen. în vigoare.

2. Obiectul cauzei

Prin sentința penală nr. 780 NCPP din 10.04.2014 a Judecătoriei Iași s-au dispus următoarele: „Respinge contestația formulată de contestatorul L.N.I, fiul lui G. și R., ns:..... în Iași, CNP:....., aflat în prezent în Penitenciarul cu regim de maximă siguranță Iași, în baza disp. art.4 din OUG 116/2013 privind măsurile necesare pentru funcționarea comisiilor de evaluare din penitenciare. În baza disp. art. 272 aln. 1 și art. 275 aln. 3 Cod Procedură Penală suma de 100 lei reprezentînd cheltuieli judiciare avansate de stat.”

Pentru a dispune astfel prima instanță a reținut că „Prin cererea adresată acestei instanțe persoana-condamnata L.N.I.,fiul lui G. și R ,ns:... în Iași,aflat în prezent în Penitenciarul cu regim de maximă siguranță Iași a solicitat aplicarea legii penale mai favorabile avînd în vedere intrarea în vigoare a Noului Cod Penal și a Noului Cod de Procedură Penală,respectiv dispozițiile prev. de art. 6 Noul Cod Penal ce arată aceea că atunci cînd după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare și pînă la executarea completă a pedepsei închisorii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară,sanctiunea aplicată dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvîrșită se reduce la acest maxim.

Situația juridică a persoanei-condamnate se prezintă astfel: Prin Sentința penală nr. 3665/07.12.2012 a Judecătorei Iași (dosar nr. 26552/245/2012), definitivă prin Decizia penală nr. 491/30.04.2013 a Curții de Apel Iași, inculpatul L.N.I., fiul lui G. și R., născut la data de în mun. Iași, jud. Iași a fost condamnat la pedeapsa de 7 (șapte) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prev. și ped. de art. 211 alin.1 alin.2, lit. c și alin 2¹ lit a,b,e din Codul penal, cu aplicarea art. 37 lit. a Cod penal.

În temeiul disp. art. 83 Cod penal s-a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 9 luni închisoare aplicată prin s.p. nr. 2001/03.07.2012 a Judecătorei Iași (definitivă la 17.07.2012) și s-a dispus executarea acestei pedepse alăturat pedepsei de 7 ani închisoare aplicată prin prezenta sentință, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa totală de 7 (șapte) ani și 9 (nouă) luni închisoare.

Față de conținutul acestei situații juridice instanța arată că pentru aplicarea legii penale mai favorabile trebuie analizată comparativ cu dispozițiile din legea penală veche dacă modalitatea de stabilire a pedepsei pe noul cod penal este mai favorabilă față de cea stabilită pe vechiul cod penal. Astfel, în baza Noului Cod Penal, cf. art. 6 aln. 1 când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și pînă la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită se reduce la acest maxim, cf. art. 39 aln. 1 lit. b ce prevede pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni se arată aceea că în caz de concurs de infracțiuni când s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, iar pedeapsa în caz de recidivă se stabilește diferit în funcție de data realizării celui de-al doilea act infracțional, și anume: cf. art. 43 aln. 1 dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta, iar cf. art. 43 aln. 5 dacă după ce pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune se majorează cu jumătate.

În considerarea acestor aspecte legale, instanța, în drept, va respinge contestația formulată de persoana-condamnata L.N.I., fiul lui G. și R., ns: în Iași, aflat în prezent în Penitenciarul cu regim de maximă siguranță Iași".

Deși instanța de fond nu a motivat concret soluția adoptată, limitându-se la enumerarea unor dispoziții legale, instanța de control judiciar este datoră să verifice situația juridică a persoanei condamnate din perspectiva aplicării principiului legii penale mai favorabile.

Potrivit datelor furnizate de probatoriile deja administrate, contestatorul L.N.I. a fost condamnat prin sentința penală nr. 2001/03.07.2012 a Judecătorei Iași, definitivă prin nerecurare la 17.07.2012, la pedeapsa de 9 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii prev. de art. 87 alin. 1 din OUG 195/2002, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În termenul de încercare stabilit prin această sentință, contestatorul a comis, la data de 28.07.2012, infracțiunea de tâlhărie prev. de art. 211 alin. 1, alin. 2 lit. c și alin. 2¹ lit. a, b, e C.pen. din 1969, cu aplic. art. 37 lit. a C.pen. din 1969, infracțiune pentru care i-a fost aplicată pedeapsa închisorii de 7 ani prin sentința penală nr. 3665/07.12.2012, definitivă la 30.04.2013. Prin aceeași sentință, în baza art. 83 C.pen. din 1969, a fost revocat beneficiul suspendării condiționate

pentru pedeapsa de 9 luni închisoare aplicată anterior, stabilindu-se în sarcina persoanei condamnate o pedeapsă de executat de 7 ani și 9 luni închisoare.

Dacă am considera cele două infracțiuni ca fiind comise de persoana condamnată sub imperiul Noului Cod penal, ar trebui verificate mai întâi limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru fiecare infracțiune și apoi modul de sancționare a pluralității de infracțiuni reținută în sarcina persoanei condamnate, potrivit principiilor desprinse din motivarea deciziei 1/14.04.2014 a instanței supreme.

Numai că, pedeapsa de 9 luni închisoare inițial aplicată, potrivit art. 41 din actualul Cod penal nu mai poate constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii reținută în sarcina contestatorului sub imperiul legii vechi, putând fi luată în considerare doar ca primul termen al unei pluralități intermediare de infracțiuni. Acest aspect ar contraveni însă autorității de lucru judecat a sentinței penale de condamnare în care s-a reținut starea de recidivă în mod legal în raport cu legea în vigoare.

Or, dacă am considera că recidiva postcondamnatorie produce efecte indiferent de întrunirea sau nu a condițiilor art. 41 C.pen. în vigoare, din moment ce a fost legal reținută sub imperiul legii vechi, ar rezulta o pedeapsă de 7 ani și 9 luni închisoare pentru pluralitatea de infracțiuni comisă de contestatorul condamnat, prin aplicarea disp. art. 43 alin. 1 C.pen.

În situația contrară, în care am considera că faptele comise de persoana condamnată constituie, conform exigențelor legii noi, doar o pluralitate de infracțiuni, ar fi aplicabile la determinarea pedepsei aplicabile prev. art. 44 rap. art. 39 C.pen., rezultând o pedeapsă de 7 ani și 3 luni închisoare (pedeapsa cea mai grea + 1/3 din 9 luni).

Este mai mult decât evident astfel că soluția ce se adoptă influențează situația persoanei condamnate și implică soluționarea în fond a prezentei contestații.

3. Punctul de vedere al instanței este în sensul că stabilirea maximului de pedeapsă aplicabil potrivit legii noi urmează a se face prin raportare la disp. art. 43 alin. 1 C.pen.

Aceasta întrucât, așa cum reține prof. Florin Streteanu în Documentarea privind aplicarea în timp a legii penale, „instanța va proceda doar la aplicarea tratamentului sancționator prevăzut de legea nouă, iar reducerea rezultantei se va face numai în măsura în care ea depășește maximul la care se poate ajunge potrivit legii noi. Aceasta deoarece rațiunea dispozițiilor din art. 6 C.pen. nu este aceea de a-l aduce pe condamnat în aceeași situație în care s-ar fi aflat dacă succesiunea de legi ar fi intervenit în cursul procesului, ci doar de a garanta respectarea principiului legalității, înlăturând partea din pedeapsă care depășește maximul aplicabil sub legea nouă”.

Or, pluralitatea de infracțiuni reținută în sarcina condamnatului prin sentința de condamnare trebuie sancționată, la nivel ipotetic, prin raportare la dispozițiile Noului Cod penal, fără a mai fi calificată juridic în baza legii noi, și, numai dacă pedeapsa aplicabilă depășește maximul ce ar fi putut fi aplicat potrivit legii noi, poate fi redusă la acest maxim. Printr-un atare procedeu nu mai poate fi pusă în discuție existența sau nu a stării de recidivă, intenția legiuitorului prin actuala reglementare a principiului legii penale mai favorabile aplicabil cauzelor definitiv soluționate fiind în sensul unei atingeri minime a autorității de lucru judecat a hotărârilor de condamnare rămase definitive.

Consideră instanța că același a fost principiul avut în vedere și de instanța supremă atunci când a stabilit maximul de pedeapsă aplicabil în cazul infracțiunii continuate prin raportare la prevederile din textul special de incriminare, fără a

distinge după cum potrivit legii noi mai erau sau nu întrunite condițiile legale pentru reținerea formei continuate a infracțiunii sau nu (fiind vorba, în cele mai multe situații, de un concurs de infracțiuni ce ar fi putut fi reținut conform principiilor noii legislații penale).

Față de cele anterior expuse, se va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție potrivit prevederilor art. 476 C.proc.pen.

Întrucât în cauză nu mai sunt probatorii de administrat, singurul impediment fiind referitor la dispozițiile legale aplicabile, în baza art. 476 alin. 2 C.proc.pen. se va suspenda judecarea cauzei având ca obiect contestația formulată de contestatorul condamnat L.N.I. împotriva sentinței penale nr. 780/2014 a Judecătoriei Iași, până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept invocate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art. 476 alin. 1 rap. la art. 475 C.proc.pen. sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă, în aplicarea dispozițiilor art. 6 C.pen., la stabilirea pedepsei aplicabile potrivit noii legi în cazul unei pluralități de infracțiuni care, potrivit Codului penal din 1969 presupunerea reținerea stării de recidivă postcondamnatorie, iar potrivit Noului Cod penal condițiile art. 41 nu mai sunt întrunite, se ia în considerare pedeapsa aplicabilă potrivit art. 43 alin. 1, fără aprecieri asupra stării de recidivă, sau cea aplicabilă potrivit art. 44 rap. la art. 39 din Noul Cod penal”.

În baza art. 476 alin. 2 C.proc.pen. suspendă judecarea cauzei având ca obiect contestația formulată de contestatorul condamnat L.N.I. împotriva sentinței penale nr. 780/2014 a Judecătoriei Iași, până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept invocate.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 10.12.2014.

Președinte,
Camelia Toderica

Grefier,
Grădinaru Andrei Cosmin